

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.572 van 16 januari 2003
in de zaak A.106.920/XIV-5316.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. CHATAR,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Ossenmarkt 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 augustus 1976 en van Marokkaanse nationaliteit, op 23 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 april 2001 tot weigering van regularisatie;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 20 november 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. CHATAR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. XXX heeft op 28 januari 2000 een regularisatie-aanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/ (adm. doss., stuk 36).

1.2. Het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie heeft op 28 augustus 2000 vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is en de aanvraag met een negatief advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken overgezonden (adm. doss., stuk 1).

1.3. Verzoeker heeft binnen een termijn van drie dagen zijn standpunt omtrent het negatief advies van het onderzoekssecretariaat uiteengezet, waarop de aanvraag bij de derde kamer van de Commissie voor regularisatie is aanhangig gemaakt (adm. doss., stuk 46).

1.4. Verzoeker is door de Commissie op 17 januari 2001, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord (adm. doss., stuk 28).

1.5. De derde kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 22 februari 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker (adm. doss., stuk 57). Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“(…)

De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291, wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4/ van de wet.

Het onderzoekssecretariaat (W. 22 december 1999, art 3, eerste lid; K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) van de Commissie voor Regularisatie had gemeend te moeten vaststellen dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig was, en had de aanvraag met een negatief advies overgezonden aan de minister. Dit advies werd ter kennis gebracht van de betrokkene die binnen de wettelijk bepaalde termijn van drie dagen zijn standpunt heeft uiteengezet aan de minister per aangetekende brief. Daarop werd de aanvraag aanhangig gemaakt bij deze kamer die wettelijk verplicht is een nieuw advies uit te brengen (W. 22 december 1999, art. 12, par. 1).

De zienswijze van het onderzoekssecretariaat was gesteund op volgende bezwaren:

- gebrek aan bewijs dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling;
- afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten;
- gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van continu verblijf in België;

- gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;
- gebrek aan bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf op grond van art. 2,4/ van de wet van 22 december 1999, zodat deze als vaststaand kunnen aanvaard worden.

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,4/ is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9, 9/ wet van 22 december 1999).

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K.B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K.B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183. Er was eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond overeenkomstig art. 9 van het K.B. van 5 januari 2000.

Uit de informatie verstrekt door en namens betrokkene op de zitting en uit het nazicht van de stukken van het regularisatiedossier, uit het nazicht van de nadien toegevoegde stukken is de meerderheid van de leden van de kamer tot volgende bevindingen gekomen.

Bekendheid van betrokkene.

Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijsstuk waaruit blijkt dat betrokkene vóór 1999 in België bekend was hetzij bij een Belgisch bestuur of een openbare dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij bij een Belgische instelling, zoals een ziekenhuis of een school (W. 22 december 1999, art. 9,1/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn.

Betrokkene heeft voorgehouden in België te zijn sinds 1993.

Wat betreft het gebrek aan bewijs dat betrokkene gekend was, blijkt geen enkel afdoend document beschikbaar te zijn waaruit met zekerheid kan opgemaakt worden dat betrokkene in België tussen 1993 en 1999 gekend was bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij bij een instelling, zoals een ziekenhuis of een school.

Betrokkene heeft een 'Attest van geboorte' overgelegd (stuk 2 van het regularisatiedossier), afgeleverd op 27 januari 2000 door het consulaat van Antwerpen van het koninkrijk Marokko. Dit stuk bewijst niet dat betrokkene in België tussen 1993 en 1999 gekend was bij een Belgisch bestuur of een openbare dienst of bij een Belgische instelling. Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Uitwijzingsbevel.

Betrokkene kon bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een schriftelijke verklaring voegen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied van België te verlaten (W. 22 december 1999, art. 9,9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze mogelijkheid niet zou voldaan zijn.

Een dusdanige verklaring werd door betrokkene mondeling afgelegd op de zitting en met akkoord van betrokkene, door de griffier schriftelijk geacteerd (art. 5, § 4 K.B. 5 januari 2000) en aldus authentiek vastgelegd. Aan deze vereiste is derhalve wel voldaan.

Verblijf in België.

Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijs dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan (W. 22 december 1999, art. 9,9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn.

Wat betreft het langdurig verblijf in België, kan op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene op de zitting en de beschikbare stukken niet met voldoende zekerheid aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, met name sinds 1993. Ter zake gaat het niet over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in

België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, zodat een periode van minstens zes jaar van toepassing is.

De beschikbare gegevens zijn niet als afdoend overgekomen zodat niet kan aangenomen worden dat aan de vereiste van langdurig verblijf in België is voldaan. De commissie sluit zich aan bij de bevindingen van het onderzoekssecretariaat.

Bepalend is de vraag of betrokkene in België aangekomen is of verbleef in 1993. Er zijn wel een aantal getuigenissen die zeggen dat ze betrokkene kennen sinds 1993 of dat hij al 6 jaar in België woont (stukken 6/1-6 en 7/1-2 van het regularisatiedossier). Deze getuigenissen gaan uit van familieleden van betrokkene of van personen met dezelfde herkomst als betrokkene (stukken 6/1-4 van het regularisatiedossier), ofwel van personen waarvan zou kunnen verondersteld worden dat ze de Belgische nationaliteit hebben of legaal in België verblijven (stukken 6/5-8 en 7/1-2 van het regularisatiedossier). Bij deze getuigenissen is nergens een kopie van de identiteitskaart gevoegd. Daar er geen aanvullende gegevens beschikbaar zijn die deze getuigenissen als waarachtig staven, kunnen ze onmogelijk als afdoend worden beschouwd.

Er is een tandartsattest overgelegd (stuk 4 van het regularisatiedossier), afgeleverd op 26 januari 2000, waarin vermeld wordt dat betrokkene in 1995 op consultatie is geweest. Er is een doktersattest overgelegd (bijkomend stuk 3 van het regularisatiedossier), waarin vermeld wordt dat betrokkene op consultatie is geweest in 1996, 1997, 1998 en 1999, telkens één keer. Deze attesten bewijzen echter niet dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar.

Er is een stortingsbewijs van 15.000.- BEF aan XXX (stuk 5 van het regularisatiedossier), vermoedelijk de vader van betrokkene. De poststempel houdende datum van deze storting is niet voldoende duidelijk. Er is geen aanwijzing dat deze storting door betrokkene is gedaan.

Er is een vervoerbewijs uitgaande van 'Transport Touristique Atlantique' uit Tanger (bijkomend stuk 2 van het regularisatiedossier) waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op 15 oktober 1993 vanuit Marokko naar Brussel kwam. Het gaat echter om een betaalde heen- en terugreis, deze laatste staat bepaald op 15 december 1993. Dit stuk bewijst niet dat betrokkene in 1993 in België is gebleven.

Eerder dient aangenomen dat betrokkene voor drie maanden naar België zou gekomen zijn en daarna terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Besluit.

Voor betrokkene zijn er geen voldoende elementen aanwezig om een continu verblijf in België te aanvaarden gedurende de vereiste periode.

Duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen.

In de nota van het onderzoekssecretariaat werd niet aanvaard dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen aanwezig zijn voor regularisatie van het verblijf van betrokkene in België.

Wat betreft het bewijs dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf, dient vastgesteld dat een afdoend bewijs ontbreekt. De commissie sluit zich aan bij de bevindingen van het onderzoekssecretariaat.

Dat een Belgische werkgever voor hem op 23 mei 2000 een voorlopige vergunning bekam tot tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan die een aanvraag tot regularisatie van het verblijf heeft ingediend, afgeleverd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling migratie en arbeidsmarktbeleid, ondertekend namens de Vlaamse minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid, is op zichzelf niet voldoende. Bovendien ontbreekt het bewijs van werkelijke tewerkstelling, van uitbetaling van loon en de daarop verplichte afhoudingen en doorbetaling van sociale en fiscale verplichtingen.

Er is anderzijds een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde arbeider, met name betrokkene, opgesteld te Antwerpen op 31 januari 2001 en gericht aan het 'Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap' door een andere werkgever. Aansluitend hierbij is er een arbeidsovereenkomst met dezelfde BVBA, eveneens gedateerd op 31 januari 2001, voor tewerkstelling van betrokkene als algemene hulp vanaf 1 februari 2001 tot 1 februari 2002. Ook hier ontbreekt het bewijs van uitbetaling van loon en de daarop verplichte afhoudingen en doorbetaling van sociale en fiscale verplichtingen.

Deze gegevens zijn onvoldoende om onbetwistbaar te besluiten dat er duurzame sociale bindingen zijn ontwikkeld en dat er humanitaire redenen voorliggen opdat het verblijf van betrokkene zou worden geregulariseerd. De getuigenissen zijn te algemeen en te weinig gedetailleerd om tot de conclusie te komen dat er duurzame sociale bindingen aanwezig zijn. De bevindingen van het onderzoekssecretariaat worden bijgetreden door de kamer.

Aanwezigheid op 1 oktober 1999.

De wet is alleen van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend zijn door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 (art. 2, eerste lid). Betrokkene moet derhalve bewijzen dat hij op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef (W. 22 december 1999, art. 9,2/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn. Aan deze vereiste is inderdaad niet voldaan. De commissie sluit zich aan bij de bevindingen van het onderzoekssecretariaat.

Besluit.

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering onvoldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2, 4/ van genoemde wet. Er blijken geen duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving te zijn ontwikkeld. Betrokkene wenst dan ook onterecht in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf in België. Er blijken bovendien onvoldoende elementen aanwezig te zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene in de Belgische samenleving.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).
(...).”.

1.6. Op 23 april 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie (adm. doss., stuk 58). Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 28/01/2000 en dat het nummer 20182000012805128 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.
(...).”.

2. Over de grond van de zaak.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 2, 4/ van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën (van) vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

De Derde Kamer van de Commissie voor Regularisatie besliste op 22 februari 2001 een ongunstig advies te verlenen aan de Minister van Binnenlandse Zaken in verband met de aanvraag van verzoeker luidens het volgende motief:

‘Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering onvoldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2, 4/ van genoemde wet. Er blijken geen duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving te zijn ontwikkeld. Betrokkene wenst dan ook onterecht in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf in België. Er blijken bovendien onvoldoende elementen aanwezig te zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene in de Belgische samenleving’,

TERWIJL

Art. 2, 4/ van de wet stelt dat verzoeker moet bewijzen:

- dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan 6 jaar, of tot meer dan 5 jaar voor gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die (de) leeftijd hebben om school te lopen, en/of
 - te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
 - een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
 - te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie,
- Dat verzoeker deze voorwaarden vervulde,

Dat verzoeker ter zitting voor de Commissie voor Regularisatie bevestigde dat hij nooit een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten,

Dat verzoeker documenten voorlegde waaruit blijkt dat hij in België verbleef sinds 1993, o.a. het vervoerbewijs van 'Transport Touristique Atlantique' waaruit blijkt dat verzoeker op 15 oktober 1993 naar (in) België toekwam,

Dat dit bevestigd werd door tal van getuigenissen van familieleden, personen met dezelfde origine, personen die legaal in België verbleven, personen die de Belgische nationaliteit bezitten (stukken 6),

Dat de Commissie voor Regularisatie ten onrechte meende geen rekening te moeten houden met deze elementen omdat verzoeker geen kopie van hun identiteitskaart voegde en om die reden deze getuigenissen onmogelijk als afdoend beschouwd worden,

Dat deze redenering niet kan gevolgd worden aangezien zij een belangrijk element zijn om af te leiden dat er voldoende duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen zijn,

Dat de Commissie voor Regularisatie een heropening van debatten had moeten bevelen ten einde verzoeker toe te laten een kopie van de identiteitskaart voor te leggen van de getuigen,

Dat de Commissie voor Regularisatie ten onrechte aanneemt dat betrokkene voor 3 maanden naar België toekwam en daarna terugkeerde naar zijn land van herkomst,

Dat dit volledig wordt tegengesproken door de stukken die verzoeker toevoegde aan het dossier,

Dat verzoeker immers doktersattesten voorlegt van 1996, 1997, 1998 en 1999 zodat bezwaarlijk kan geopperd worden dat er geen continu verblijf was (en dat hij niet aanwezig was op 1 oktober 1999),

Dat de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen zouden kunnen afgeleid worden uit een aantal aanwijzingen:

- getuigenissen waaruit moet blijken dat de aanvrager in België verbleef en er relaties heeft ontwikkeld,
- het feit dat de betrokkene een arbeidsovereenkomst heeft, of er één aangeboden heeft gekregen,
- het feit dat de aanvrager in een dergelijke familiale of persoonlijke toestand verkeert, dat enkel een regularisatie van het verblijf ervoor uitkomst biedt,

Dat een Belgische werkgever immers een voorlopige vergunning bekwam tot voorlopige tewerkstelling van verzoeker, ondertekend door de Vlaamse Minister voor Arbeid,

Dat verzoeker immers een arbeidsovereenkomst voegt,

Dat het een raadsel is waarom de Commissie voor Regularisatie geen rekening houdt met deze elementen,

Dat wat betreft de humanitaire redenen, verzoeker bovendien een wees is aangezien beide ouders reeds zijn overleden.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende antwoordt:

“In een eerste middel werpt verzoeker een ‘schending op van art. 2, 4/ van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën (van) vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk’.

Verwerende partij merkt, onder verwijzing naar de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover het bestuur te dezen beschikt, op dat de Raad van State het niet als zijn bevoegdheid kan beschouwen om verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag aan een volledig nieuw feitelijk onderzoek te onderwerpen.

Er kan slechts worden geverifieerd of het bestuur in het geval van verzoeker geen kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de begrippen ‘duurzame sociale bindingen’ en ‘humanitaire redenen’.

In het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie en, door verwijzing naar dit advies, in de ministeriële beslissing, zijn de elementen weergegeven die maken dat in casu is geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de vereisten gesteld door de Wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker blijkbaar aanneemt, is het niet zo dat het enkel feit dat is voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in art. 2, 4/ van de Wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën (van) vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, dit een recht zou doen ontstaan op de goedkeuring van de regularisatieaanvraag.

De regularisatiecommissie houdt bij haar beoordeling immers ook rekening met andere elementen die kunnen wijzen op het al dan niet bestaan van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen.

Deze elementen vinden steun in de gegevens van de zaak, en zijn geenszins kennelijk onredelijk.

Zo wordt onder meer verwezen naar het ontbreken van afdoende en onbetwistbare bewijzen die een continu verblijf gedurende de vereiste periode en de aanwezigheid op het grondgebied op 01.10.1999 aantonen, alsook naar het ontbreken van afdoende elementen die op verzoekers beweerde duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen duiden.

Van essentieel belang is de vraag of verzoeker op 01.10.1999 wel daadwerkelijk verbleef in België, hetgeen een belangrijke vereiste is opdat de Wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën (van) vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk van toepassing zou zijn.

Geen enkel stuk ter staving hiervan wordt voorgelegd, zodat ernstig kan getwijfeld worden aan het feit of betrokkene daadwerkelijk op 01.10.1999 verbleef in België.

Met betrekking tot het beweerde continu verblijf op het grondgebied merkt verweerder het volgende op.

De (mogelijkheid tot) officiële tewerkstelling waar verzoeker het over heeft, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een element dat wijst op het bestaan van duurzame sociale bindingen, laat staan op het bestaan van deze bindingen op het ogenblik van de genoemde aanvraag.

Immers, van deze (mogelijkheid tot) tewerkstelling werd pas melding gemaakt na het indienen van de regularisatieaanvraag, en niet op het ogenblik van de aanvraag dd. 28.01.2000.

Bovendien werden nooit loonfiches, bewijzen van uitbetalingen van loon of van de daarop verplichte afhoudingen en doorbetaling van sociale en fiscale verplichtingen ter staving neergelegd, zodat mag aangenomen worden dat er nooit een daadwerkelijke tewerkstelling plaats vond. Het feit alleen dat men de mogelijkheid verkrijgt tot tewerkstelling, zonder dat er ook effectief sprake is van daadwerkelijk(e) tewerkstelling, kan bezwaarlijk weerhouden worden als een element ter ondersteuning van duurzame sociale bindingen.

De getuigenissen die verzoeker ter staving aanbrengt, kunnen onmogelijk als afdoend beschouwd worden, daar zij bij gebrek aan aanvullende gegevens (kopie identiteitskaart, ...) niet na te gaan zijn.

Er wordt verder aangevoerd dat 'de commissie ten onrechte meende geen rekening te moeten houden met de getuigenissen omdat geen kopie van hun identiteitskaart was bijgevoegd', en 'de Commissie voor Regularisatie de debatten had dienen te heropenen teneinde hem toe te laten een kopie van de getuigen hun identiteitskaart voor te leggen'.

De laatstvermelde kritiek is onterecht.

Immers, de door de Commissie voor Regularisatie gedane vaststelling kwam tot stand nadat reeds een tegensprekelijk debat werd gevoerd, en verzoeker reeds de kans kreeg de door hem aangebrachte stukken te ondersteunen.

De Commissie voor Regularisatie was dan ook geenszins verplicht om, na de door haar gedane beoordeling en vaststelling omtrent de door verzoeker aangebrachte stukken, andermaal een tegensprekelijk debat te voeren en daartoe de heropening der debatten te bevelen.

Wat betreft het neergelegde tandartsattest dd. 26.01.2000 en het doktersattest dd. 08.02.2000 (waarin wordt vermeld dat betrokkene op consultatie is geweest in 1996, 1997, 1998 en 1999), (blijkt dat) deze (...) duidelijk (zijn) opgemaakt op verzoek van betrokkene en (dat zij) (...) dan ook met de nodige voorzichtigheid (dienen) beoordeeld te worden, en (...) niet onbetwistbaar (zijn).

Bovendien tonen zij geen verblijf van meer dan zes jaar aan, hetgeen een belangrijke vereiste is daar het niet de bedoeling kan zijn om mensen met een kort verblijf te regulariseren.

Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde vervoerbewijs waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op 15.10.1993 vanuit Marokko naar Brussel kwam merkt verweerder op dat het betrokken vervoerbewijs duidelijk vermeldt dat het om een betaalde heen- en terugreis gaat, waarbij de terugreis is voorzien vóór 15.12.1993.

Dit stuk bewijst helemaal niet dat verzoeker sinds 1993 in België verbleef, maar bevestigt het vermoeden dat hij voor drie maanden naar België is gekomen, en dan terug ging naar zijn land van herkomst.

De feitelijke elementen die verzoeker in zijn middel aanhaalt, zijn aldus allerminst overtuigend.

Binnen de grenzen van de ter zake geldende bestuurlijke appreciatiebevoegdheid kan, zelfs in combinatie met andere elementen van de zaak, het bovenstaande dan ook als onvoldoende worden beschouwd om het bestaan van "duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen" aan te nemen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het eerste middel van verzoeker als ongegrond dient te worden weerhouden.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

“Dat verzoekende partij volhardt in de argumenten ontwikkeld in zijn verzoekschrift dd. 23/05/01 nl. de schending van art. 2, 4/ van de Wet van 22/12/1999 betreffende de regularisatie

van het verblijf van bepaalde categorieën (van) vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk,

Dat in casu (de) ook de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen aanwezig waren,

Dat met betrekking tot het daadwerkelijk verblijf in België op 1/10/1999 verzoekende partij verwijst naar het attest van Dr. Immanuel, huisarts, die bevestigt dat hij verzoeker onderzocht in 1999, 1998, 1997 en 1996, wat wijst op het continu verblijf,

Dat dit trouwens wordt bevestigd door tal van getuigenissen, of het nu gaat om personen met dezelfde herkomst of niet doet niet ter zake,

Dat het tevens een raadsel is waarom verwerende partij aanneemt dat verzoeker terugging naar Marokko in 1993 nu dit wordt weerlegd door het voorgaande,

Dat verwerende partij in haar memorie van antwoord ten onrechte stelt "dat zij bovendien geen verblijf van meer dan zes jaar aantonen, hetgeen een belangrijke vereiste is daar het niet de bedoeling kan zijn om mensen met een kort verblijf te regulariseren",

Dat verwerende partij evenwel totaal voorbij gaat aan het feit dat verzoekende partij een schriftelijke verklaring aflegde waarin hij bevestigt in de loop van de 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel te hebben gekregen het grondgebied te verlaten, waarbij geen verblijfsduur van 6 jaar geldt (art. 9 Wet van 22/12/1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk),

Dat verzoekende partij documenten van tewerkstelling heeft voorgelegd,

Dat verzoekende partij bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat zowel zijn vader als zijn moeder gestorven zijn terwijl hij op jonge leeftijd naar België kwam zodat verzoekende partij om familiale redenen niet terug kan,

Dat verwerende partij op dit punt niet antwoordt,

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening hield en slechts ten onrechte kan herhalen dat "er afdoende elementen ontbreken",

Dat wat betreft de beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij, dit geen arbitraire macht is zodat ook de handelingen van de overheid onderworpen blijven aan het rechterlijk wettigheidscontrole (MAST, A., en DUJARDIN, J., 'Overzicht van het Belgisch Administratief Recht', Kluwer, Brussel, 1994, 705).";

2.1.4. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet);

Overwegende dat artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet als volgt luidt:

"Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld.";

Overwegende dat het daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 voorzien in artikel 2, eerste lid, van de Regularisatiewet de essentiële voorwaarde is, het *conditio sine qua non*, opdat de aanvraag zou worden onderzocht; dat volgens de voorbereidende werken van voornoemde wet, de vereiste van een daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen zouden worden geregulariseerd "die speciaal voor deze gelegenheid uit een ander land gekomen zijn", "om een aanzuigefect te vermijden die de ganse operatie in het gedrang zou brengen" (Gedr. St. Kamer, memorie van toelichting, 1999-2000, DOC 50 0234/001, p. 6); dat de verplichting om het bewijsstuk neer te leggen waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999 wordt herhaald in artikel 9, 2/, van deze wet, waarin

de stukken worden opgesomd, dat het bij de aanvraag gevoegde dossier dient te omvatten; dat de derde kamer van de Commissie voor regularisatie in haar advies stelt, en in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken, dat aan deze voorwaarde niet is voldaan;

Overwegende dat verzoeker deze vaststelling betwist en hiervoor verwijst naar de getuigenissen en naar een doktersattest;

Overwegende dat het niet onredelijk is dat de Commissie en de Minister van Binnenlandse Zaken uit “de getuigenissen die zeggen dat ze betrokkene kennen sinds 1993 of dat hij al 6 jaar in België woont” en uit het doktersattest, waarin wordt vermeld dat betrokkene op consultatie is geweest in 1996, 1997, 1998 en 1999, “telkens één keer”, geen bewijs van daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 afleiden; dat het de Raad van State in casu niet toekomt om de feiten opnieuw te evalueren en te kwalificeren, vermits in tegenstelling tot de taak van de appelrechter van de rechterlijke orde, het proces voor de Raad van State niet volledig wordt overgedaan, aangezien het enkel de taak is van de Raad van State om de wettigheid van een administratieve rechtshandeling te toetsen en om na te gaan of het bestuur, gelet op de feitelijke gegevens van de zaak, in redelijkheid kon komen tot zijn beslissing, wat in casu het geval is; dat, nu vaststaat dat verzoeker niet voldoet aan deze essentiële voorwaarde, niet meer dient te worden nagegaan of aan de overige voorwaarden van artikel 2, 4/, is voldaan; dat dienvolgens een schending van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet niet kan worden aangenomen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 1, 2, en 3 van de Wet op de Motiveringsplicht van 29 juli 1991 en de rechten van verdediging.

Dat de Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken belangrijke gevolgen heeft voor de verblijfssituatie van verzoeker, de weigering uitvoerig gemotiveerd dient te worden hetgeen in casu niet gebeurde,

Dat in de bestreden beslissing evenwel slechts wordt verwezen naar het advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie, zonder evenwel te motiveren waarom geen gunstig gevolg verleend werd aan de aanvraag van verzoeker,

Dat aangezien de motivering van de bestreden beslissing enkel bestaat in de verwijzing naar het advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie, deze duidelijk niet beantwoordt aan de motiveringsvereiste voorzien bij de Wet op de motiveringsplicht,

Dat enkel een verwijzing niet kan beschouwd worden als uitdrukkelijk afdoende motivering met vermelding van juridisch(e) en feitelijke overwegingen,

Dat de elementen die verzoeker inroept onvoldoende werden onderzocht, niettegenstaande hij verschillende documenten voorlegde, waaruit blijkt dat er wel degelijk duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen voorhanden waren, dat het belangrijk was de situatie van verzoeker te toetsen op haar coherentie aan de hand van de stukken die werden gevoegd in het dossier,

Dat zelfs indien de Kamer van de Commissie voor Regularisatie, zoals in casu, meende dat er onvoldoende duidelijke gegevens voorhanden waren - quod non - zij de heropening van de debatten had moeten vragen om verzoeker de mogelijkheid te bieden bijkomende documenten ter zake voor te leggen,

Dat het middel ernstig (gegrond) is.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende antwoordt :

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een vermeende "schending van art. 1, 2, en 3 van de Wet op de Motiveringsplicht van 29 juli 1991 en de rechten van verdediging”.

Wat betreft de verwijzing naar de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt verwerende partij vast dat bij lezing van de toelichting van het eerste middel, verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Het is volgens de verwerende partij dan ook ten overvloede dat kan worden vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegenspreekt als hij stelt de motivering van de door hem bedoelde akte ‘onafdoende’ te achten, terwijl hij perfect bij machte blijkt om de inhoud van die akte weer te geven in zijn eerste middel en uit te leggen waarom hij deze beschouwt als strijdig met de feiten van de zaak.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.75 1, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10. 1. 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF, 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat deze in rechte faalt.

Wat de vermelding betreft door verzoeker van de schending van "de rechten van de verdediging", merkt de verwerende partij op dat de voormelde omschrijving kan worden beschouwd als onvoldoende duidelijk en niet precies omschreven en dat geen geschonden geachte rechtsregel (de aard van de rechtsbron - (Grond)wet, algemeen rechtsbeginsel, rechtsregel van inter- of supranationale oorsprong - wordt immers niet vermeld) wordt aangeduid.

Deze omschrijving is bij elk beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State noodzakelijk opdat sprake zou kunnen zijn van een 'middel' in de zin van art. 2, § 1, 2/ Algemeen Procedurereglement (R.B. dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; cf R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.), en dient nog strikter en nauwgezet te worden in acht genomen m.b.t. een middel dat wordt aangevoerd ter ondersteuning van een administratief cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege (cf. Arbitragehof nr. 14/97, 18.3.1997, B.S. 8.5.1997, 11.276; R.v.St. nr. 49.364, 4.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Met name dienen zeker bij een middel dat strekt tot cassatie op een precieze wijze de rechtsgronden te worden aangeduid waarop dit middel wordt gestoeld.

Verzoeker blijft in gebreke aan deze vereiste te voldoen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het voorgaande toelaat te stellen dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Verzoeker stelt ook in zijn tweede middel dat de Commissie voor Regularisatie de debatten had dienen te heropenen teneinde hem toe te laten bijkomende documenten voor te leggen.

Verweerder verwijst naar de repliek op verzoekers eerste middel en volhardt in de stelling dat er reeds een tegensprekelijk debat werd gevoerd waarbij verzoeker de mogelijkheid had om de nodige documenten neer te leggen, en bijgevolg de Commissie voor Regularisatie, na de door haar gedane beoordeling en vaststelling, niet verplicht was de heropening der debatten te bevelen.

Verzoekers tweede middel is derhalve gedeeltelijk onontvankelijk, en voor het overige ongegrond.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

“Dat verzoekende partij volhardt in de schending van art. 1, 2 en 3 van de Wet op de Motiveringsplicht van 29 juli 1991,

Dat er tevens sprake is van schending van de rechten van verdediging van verzoekende partij, gelet op het feit dat verwerende partij het naliet de heropening van debatten te bevelen teneinde verzoekende partij toe te laten bijkomende documenten nl. kopie van de identiteitskaarten voor te leggen,

Dat de vordering ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.”;

2.2.4. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het advies van de kamer van de Commissie voor regularisatie zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen gunstig gevolg wordt verleend aan zijn aanvraag;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1.6, met toepassing van artikel 13 van de Regularisatiewet op rechtsgeldige wijze aan de werkelijke verblijfplaats en aan de gekozen woonplaats van verzoeker is bezorgd per gewone post en, met toepassing van artikel 25 van de wet van 25 augustus 1992 op het politieambt, door tussenkomst van de gemeentepolitie van de plaats waar verzoeker verblijft; dat verzoeker niet betwist dat hij de bestreden beslissing heeft ontvangen;

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot formele motivering inhoudt dat in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag moet zijn aangeduid waarop de beslissing steunt; dat de in deze bepalingen weergegeven uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat deze doelstelling niet alleen wordt bereikt door de in artikel 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering “in de akte”, maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht, op voorwaarde dat deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn; dat dit in casu het geval is, vermits uit de bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken heeft beslist het ongunstig advies van de Commissie voor regularisatie met betrekking tot de regularisatieaanvraag van verzoeker te volgen; dat hij de overwegingen van dit advies onderschrijft en ze als de zijne overneemt, hetgeen in casu volstaat als motivering;

Overwegende dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht; dat in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, vaststaat dat de bestreden beslissing een administratiefrechtelijke beslissing

is waarvoor het beginsel van de rechten van verdediging niet onverkort geldt; dat vervolgens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid had en ook heeft benut om zijn standpunt schriftelijk kenbaar te maken binnen de wettelijk bepaalde termijn van drie dagen betreffende het negatief advies van het onderzoekssecretariaat van 28 augustus 2000 (adm. doss., stuk 46); dat de regularisatieaanvraag van verzoeker vervolgens werd aanhangig gemaakt bij de bevoegde Kamer van de Commissie voor regularisatie, waar een uitgebreid tegensprekelijk debat plaatsvond, en waarbij verzoeker in persoon verscheen op 17 januari 2001 om 11.30 uur, bijgestaan door een Arabische tolk en door zijn Advocaat; dat uit het gemotiveerd advies van de Commissie voor regularisatie blijkt dat verzoeker grondig werd ondervraagd door ieder lid van de Commissie, en dat een dialoog plaatsvond tussen de leden van de Commissie enerzijds en de Advocaat die verzoeker bijstond anderzijds (cf. p.2 onderaan van het advies van de Commissie, adm. doss., stuk 57); dat verzoeker bijgevolg de kans kreeg om alle nuttige en terzake dienende stukken in te dienen; dat verzoeker zelfs na voornoemde zitting bij brief van 2 februari 2001 van zijn Advocaat nog bijkomende stukken heeft overgemaakt aan de Commissie, zodat de rechten van verdediging van verzoeker werden geëerbiedigd; dat wanneer tenslotte een partij in een geding stukken neerlegt, zij er moet voor zorgen dat de bewijskracht ervan sluitend is; dat wanneer verzoeker documenten neerlegt, ondertekend door verschillende personen, waaruit het verblijf op het grondgebied van het Rijk van minstens zes jaar moet blijken, het aan verzoeker toekomt om er voor te zorgen dat de geloofwaardigheid van deze documenten wordt vergroot door een kopie te voegen van de identiteitskaart of van de verblijfstitel van de verschillende ondertekenaars; dat wanneer verzoeker dit niet doet, het tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de Commissie behoort om de bewijswaarde van de stukken zoals zij door verzoeker worden neergelegd, te evalueren, waarbij de Commissie niet gehouden is de debatten te heropenen om verzoeker de mogelijkheid te bieden om een kopie te voegen van de identiteitskaarten of van de verblijfstitels; dat de Commissie op een gemotiveerde wijze en in redelijkheid de bewijswaarde van de neergelegde stukken heeft geëvalueerd; dat het tweede middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.